

**Пригоди Лумпумчика. Том 1.
Пригоди Лумпумчика. Прибулець
із Сатурна. Книга 1.**

Марія Чумарна

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Марія Чумарна

ПРИБУЛЕЦЬ ІЗ САТУРНА

В чотирьох частинах

Частина 1

НАШ ДРУГ — ЛУМПУМЧИК

Дорогі читачі!

Ця книжка — захоплююча мандрівка у світ таємниць. Таємниць Всесвіту, нашої планети Землі, українського містечка Вишнівки і його чудових жителів — Василька, Сашка, Юрчика, Іринки та багатьох інших.

Головним героєм першої книжки із цілої серії книг «Пригоди Лумпумчика», які вже готуються до видання, буде, звісна річ, саме Лумпумчик — маленький мудрий посланець Семи Священних Планет Всесвіту, який прилітає на Землю, аби зустрітися з хлопчиками та дівчатками, котрі в майбутньому мають стати...

Ні-ні, — цього секрету я вам поки що не відкрию. Про нього ви дізнаєтеся, прочитавши першу і наступні книжки та подружившись із маленьким інопланетянином і його веселими друзями.

Хочу одразу зазначити, що дружба з Лумпумчиком допомогла героям повісті розкрити в собі силу волі, вміння подорожувати в часі і просторі, навчила бачити таємниці світу, що оточує нас, зробила життя дітей цікавішим і яскравішим.

Лумпумчик дає своїм друзям безліч корисних порад, — і я певна, що й ви, дорогі читачі, зможете скористатися ними. Бо людина насправді є володарем не лише земного світу, а й усього Всесвіту. Тільки рідко хто з нас уміє користуватися власною силою та мудрістю. Ми дуже часто вважаємо, що для подорожей на інші планети нам потрібні громіздкі космічні кораблі, а дива можна творити лише з допомогою чарівної палички.

А насправді...

Це я вже знову забігаю наперед. Насправді все залежить лише від ваших бажань: від уміння слухати своє серце, любити і шанувати друзів, бути уважним до природи, до книжок, які читаете.

Лумпумчик уже полюбився багатьом українським дітям. Читачі, з якими мені доводилось спілкуватися на зустрічах після виходу в світ першої книжки «Лумпумчик», признавалися, що вони створили собі образ малого сатурнівця — зі звичайної надувної кульки блакитного кольору, на якій намалювали великі очі інопланетянина. І цей кульковий Лумпумчик допомагає дітям отримувати відповіді на багато запитань, які вони йому задають у думці. І в думці Лумпумчик їм відповідає.

Світ довкола насправді сповнений чудес. Їх треба тільки вміти побачити і почути.

Отже, слухайте, дивіться, розмірковуюйте і творіть!

Лумпумчик чекає на нових друзів, щоб помандрувати з ними в таємничий світ захоплюючих пригод!

А я сподіваюся на те, що ваша фантазія допоможе мені створити ще багато цікавих сюжетів!

З любов'ю Марія Чумарна

ТАК ВСЕ ПОЧАЛОСЬ

Того весняного недільного дня, коли тато сказав: «Як ви дивитеся на поїздку в ліс?», — я навіть не здогадувався, що віднині моє життя фантастично зміниться. Це був звичайнісінький день, а я, Василько Ігнатенко, був звичайнісіньким десятилітнім хлопцем із звичайного містечка Вишнівки.

До обіду ми удвох із татом ловили рибу в лісовому озері, потім допомагали мамі готувати обід на вогнищі. Сонечко так ясно гріло землю, що не хотілося нічого робити. Просто лежати на землі і дивитися в небо.

Ви коли-небудь пролежували годинами, дивлячись, як по небу плинуть хмарки? Коли дивишся в небо знизу і твої очі бачать лише

його, здається, що ти стаєш іншою істотою. Якоюсь неземною і невагомою. Ти перестаєш думати про неприємні речі, — просто споглядаєш, як небо повільно змінює своє обличчя. Дивно, але воно ніколи не буває подібним до самого себе. Щомиті якесь інакше...

Колись у Карпатах ми з класом потрапили у грозу. Тобто, гроза насувалася на вершину гори Тростян, де ми саме збирали суниці і пекли картоплю. Раптом небо потемніло і почувся тріск грому.

— Збираємося, зараз буде гроза! — гукнула наша вчителька Тетяна Андріївна.

— А що буде з картоплею? Вона ще не спеклася!

— Залишмо картоплю, треба бігти вниз, бо хмара вже близько!

Та хіба можна залишити печену картоплю? Ми швиденько розгорнули жар і повихоплювали з нього гарячі напівсирі картоплини. Якби ви знали, які вони були смачні!

Але я не про картоплю. Ми уже зібралися бігти, як раптом наша вчителька сказала:

— А давайте зупинимо хмари!

— Як?! Хіба ми чарівники?

— Якщо сильно захочемо — станемо чарівниками. Хмари дуже легкі, а наша думка має силу. Особливо дитяча думка. Пам'ятаєте, як ми колись закликали сонечко?

Сонечко ми справді закликали. Небо в той день було похмурим, ми гралися на вулиці, а потім стали в коло і почали всі разом закликати сонечко. Ми так хотіли, щоб воно нас почуло!

І раптом хмари помалу розсунулися — і на нас хлюпнуло веселе сонячне проміння!

Якщо вам ніколи в житті не доводилось розганяти хмари, то послухайте, як це робиться.

Ми повернулися в той бік, звідки сунула чорна хмара. І стали подумки відганяти її. Ми наче простягли свої руки і поставили ними заслін хмарі. Ви не повірите, але чорна примара, що стрімко летіла

по небу, наче зависла перед нами. Там, по той бік гори, потріскував грім, а на галявині було ясно.

— Бачите, хмара зупинилася! А тепер біжімо вниз! — сказала Тетяна Андріївна.

Ми побігли, а по дорозі зупинялися на хвильку і подумки зупиняли хмару. І при тому на бігу доїдали недопечену картоплю.

Коли ми прибігли на подвір'я хати, в якій зупинялися на нічліг, темна грозова хмара все ще загрозливо висіла над Тростяном. Повернулася з полонини тітка Оксана, вся мокра від дощу, і здивовано сказала:

— Ви дивіться! Кругом іде злива, а у нас світить сонечко!

На наше подвір'я дощ так і не випав. І ми знали, чому. Бо повірили в себе і на якийсь час стали чарівниками. Тітка Оксана не дуже вірила нашій розповіді.

— Це тільки мольфари можуть відганяти хмари!

Але ж ми змогли!

І зараз я дивився на хмарки і пробував «ліпити» з них якісь фігурки. Ось та хмарка схожа на маленького хлопчика, що стоїть на великій кулі. Давай я його опущу на землю...

«Хлопчик» дуже повільно піднімав одну ногу, потім другу... Ось він нахилив голову убік і поворушив рукою... Ще трішки — і він відірветься від кулі і полетить вниз...

Щось раптом відвернуло мою увагу — і за мить я вже не побачив «хлопчика». Просто велика кругла куля котилася по небу...

І в цей момент мені здалося, ніби щось незвичайне опустилося з неба на землю. Ніби цей «хлопчик» уже тут, поряд...

Я відчув подих тайни, сказав би письменник!

Потім я заснув. Коли тато збудив мене, уже вечоріло.

— Збираємося, Васильку, пора їхати додому.

Я став збирати свої вудочки, ракетки для бадмінтона, і раптом помітив, як під кущем щось зблиснуло. Я підійшов, розгорнув

гілки...

— Тату, тату! Поглянь, який м'ячик!

Під кущем лежав великий голубий м'ячик. Мені здалося, що коли я підходив, він сам підстрибнув і затиснувся між гілок ожини. Обережно, аби не подряпати руку, я витягнув свою знахідку.

М'ячик був теплий і дуже м'який на дотик. А головне — легенький. Це швидше була надувна кулька. Тільки дуже незвичайна. Вона якось реагувала на дотик моїх рук.

Це був живий м'ячик, — такого мені ще не доводилося бачити!

Тато навіть не поглянув у мій бік.

— Залиш його, Васильку, — сказав він, — нам треба повертатися до машини, бо вже вечоріє.

А я стояв, як заворожений. Притиснув до грудей свою знахідку — і мені здалося, що чую пульсування маленького серденька. М'ячик наче сам тулився до мене.

Я пішов услід за татом, ішов обережно, дослухаючись до своїх відчуттів. По дорозі заспокоївся, сів у машину і поклав м'яча на коліна. Мама сіла поряд з татом, ніхто не звернув уваги на те, що я тримаю в руках.

Коли рушили, м'ячик раптом заворушився. Я ледь не закричав від несподіванки! Це маленьке, кругленьке дивилося на мене великими зеленими очима!

Так завершився цей звичайний і неймовірний день. День, коли я вперше зустрівся з малим інопланетянином. І все моє життя стало іншим.

САТУРН

Це було широке поле, засіяне дивними квітами дуже яскравих кольорів. А поміж квітами здіймалися над полем великі сяючі кульки. Кульки переливалися всіма барвами, ніби віддзеркалюючи довколишній світ.

Я стояв посеред якоїсь галявини і здивовано розглядався довкола. Тут усе було круглим! Круглі квіти, округлі дерева і навіть хмарки, що підіймалися в небо, ніби кільця білого диму. А небо було не голубим, а зеленим.

Раптом звідкись випурхнула зграйка малих голубих кульок і полетіла просто на мене. Я аж присів від несподіванки, але кульки пронеслися над головою з веселим передзвоном.

Де я?! Треба було тікати, а куди? Он до того найближчого куща!

Ноги були важкі і з трудом відривалися від ґрунту, все тіло моє було таким важким і незграбним, як мішок піску. Я спробував зробити крок, але заледве витягнув ногу. Неймовірними зусиллями став просуватися пухкою поверхнею галявини.

Ще трішки — і я звалився у теплий пух під кущем.

А де ж кульки? Вони кружляли над галявиною, стрибали, і від їхніх голосів усе повітря довкола вібрувало незвичайною музикою.

Лум-пум! — щось лунко гупнуло просто перед моїм носом. Ще один м'ячик звалився з куща — і я раптом виразно почув: «Привіт, Васильку!»

Хто тут ще Василько?! Я зіщулювся і притулювся до м'якого стовбура, бо тікати було нікуди. А те кругле створіння гойдалося на пісочку і посміхалося.

Дивина, у нього не було ні рота, ні носа, — тільки очі, але вони сміялися!

Чомусь мені не було страшно. Я навіть приблизно здогадатися не міг, куди потрапив. Може, я в комп'ютерній грі? І це мені сниться?

Треба щось придумати. Тепер я в засаді — кругом ті живі кульки, а позаду що? Там повно кущів. Як перевірити, чи це реальний світ, чи віртуальний?

Раптом хтось торкнувся мого плеча, — і я аж підскочив від несподіванки.

— Васильку, вже ранок. Пора вставати!

Це моя мама. Яке щастя! Я лежу в ліжку, надворі світить сонце і синіє небо.

Ну й сон приснився!

То це був тільки сон?! А вчорашня поїздка з татом у ліс? Це теж приснилося?

Я схопився з ліжка, натягнув штани і розглянувся по кімнаті. В кутку на м'якому кріслі лежав голубий м'ячик.

Ура, це був не сон! І м'ячик був точнісінько такий самий...

А що ж тоді снилося?

Я обережно підійшов до крісла, простягнув руку...

О, воно відкрило очі! І посміхнулося! Точно як у сні!

— То ти мені не приснився? Ти є насправді? А де всі решту м'ячики?

— Вони у себе вдома.

Він це якось сказав, хоча у нього й не було рота. Можете собі уявити — він говорив неначе в моїй голові!

— Де вдома? Я їх бачив у сні! Чи то був не сон?

— Ти їх бачив на моїй планеті.

...

Далі — у повній книжці «Пригоди Лумпумчика. Том 1. Пригоди Лумпумчика.

Прибулець із Сатурна. Книга 1.».

nashaknyga.com.ua